

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 22Csp/220/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418204542
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Matayová
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2019:1418204542.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Matayovou v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o. so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: F. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F.. E. K. XXXX/X, 841 01 Bratislava, o zaplatenie 1.026,67 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd konanie v časti zaplatenia sumy 20,14 Eur s prislúchajúcim úrokom **z a s t a v u j e.**

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 773,47 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 793,61 Eur od 05.12.2015 do 25.01.2019 a úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 773,47 Eur od 26.01.2019 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach vo výške 20,10 Eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Súd vo zvyšnej časti žalobu **z a m i e t a.**

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 54,60%.

O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodný žalobca (Všeobecná úverová banka, a.s.) sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu 28.09.2018 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1.026,67 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.026,67 Eur od 05.12.2015 do zaplatenia z titulu nesplatennej pôžičky. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 01.11.2014 uzavrel právny predchodca žalobcu (Consumer Finance Holding a.s.) so žalovanou zmluvu o pôžičke č. 7144209, na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 1.000,- Eur. Podľa zmluvy o pôžičke žalovaná mala splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 30,51 Eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 1.830,60 Eur. Do dňa podania žaloby žalovaná z uvedenej sumy uhradila 233,06. Vzhľadom k tomu, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28.09.2015 vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok s upozornením na možnosť zosplatenia úveru. Nakoľko žalovaná na výzvu nereagovala, právny predchodca žalobcu úver zosplatnil dňa 19.11.2015, o čom žalovanú informoval listom zo dňa 29.11.2015. Žalovaná do dňa podania žaloby dlžnú sumu neuhradila.

2. Súd doručil žalovanej žalobu spolu s prílohami a výzvou na vyjadrenie sa k žalobe dňa 22.11.2018. Žalovaná v rámci vyjadrenia k žalobe uviedla, že si je plne vedomá svojho dlhu, ktorý jej vznikol, situáciu riešila e-mailami aj telefonicky, snažila sa dohodnúť, no nie vždy vedela uhradiť splátky. V roku 2015 sa

jej narodil syn a stala sa slobodnou matkou, preto nastal problém so splácaním. V roku 2018 ukončila materskú dovolenku a vrátila sa do svojho zamestnania, no keďže sa nejedná o jediný dlh, nedokáže zo svojho príjmu uhradiť väčšiu sumu, preto žiadala o možnosť splátkového kalendára v sume 10-20 Eur.

3. Uznesením zo dňa 17.01.2019, č.k. 22Csp 220/2018-88, súd pripustil vstup spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o. do konania na miesto pôvodného žalobcu.

4. Podaním doručeným súdu 11.02.2019 vzal žalobca žalobu späť v časti istiny vo výške 20,14 Eur spolu s prislúchajúcim úrokom z dôvodu, že žalovaná od podania žaloby uhradila žalobcovi sumu 20,14 Eur. Vo zvyšnej časti žalobca trval na podanej žalobe a navrhol, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1.006,53 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 1.026,67 Eur od 05.12.2015 do 25.01.2019, zo sumy 1.006,53 Eur od 26.01.2019 do zaplatenia.

5. Podľa § 145 ods. 2 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

6. Podľa § 146 ods. 1 CSP súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

7. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzal žalobu v časti istiny vo výške 20,14 Eur spolu s prislúchajúcim úrokom späť pred prvým pojednávaním, súd konanie v tejto časti zastavil.

8. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie na termín 13.02.2019, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu žalobcu a žalovaného. Právny zástupca žalobcu podaním doručeným súdu 11.02.2019 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a súhlasil s prejednaním veci v jeho neprítomnosti. Žalovaná mala predvolanie vykázané fikciou doručenia dňa 30.01.2019. Súd preto v zmysle § 180 CSP vec prejednal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi: zmluvou o poskytovaní služieb zo dňa 27.10.2014, zmluvou o poskytnutí pôžičky, štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, udelením súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov, predžalobnou upomienkou zo dňa 28.09.2015, oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 29.11.2015, prehľadom splátok a úhrad na č.l. 6-7, všeobecnými poisťovacími podmienkami pre poistenie schopnosti splácať úverové splátky klientov Consumer Finance Holding, a.s., notárskou zápisnicou zo dňa 11.12.2017, sp. zn. N 3283/2017, NZ 54215/2017, žiadosťou o postúpenie a prevod zo dňa 17.12.2018, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 19.12.2018, poštovým podacím hárkom na č.l. 83, súhlas s postupným splatením žalovanej pohľadávky zo dňa 09.01.2019 a zistil nasledovný skutkový stav:

10. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou dňa 01.11.2014 zmluvu o pôžičke č. 7144209, na základe ktorej sa zaviazal žalovanej poskytnúť finančné prostriedky vo výške 1.000,- Eur a žalovaná sa zaviazala pôžičku splatiť v 60 mesačných splátkach vo výške 29,65 Eur (30,51 Eur s poistením) s ročnou úrokovou sadzbou 28,72%, priemernou RPMN 28,71 %, celkovou sumou k zaplateniu vo výške 1.779,- Eur. Nakoľko si žalovaná neplnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy uhradiť záväzok riadne a včas právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28.09.2015 vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok v sume 77,14 Eur do 05.11.2015 s upozornením na možnosť zosplatenia. Vzhľadom k tomu, že žalovaná na výzvu nereagovala a dlžné splátky neuhradila, právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 19.11.2015. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaná uhradila z požičanej sumy 233,06 Eur.

11. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

14. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluvou na diaľku zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom o poskytnutí finančnej služby výlučne prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie.

17. Podľa § 2 písm. c/ zákona č. 266/2005 Z. z. dodávateľom osoba, ktorá je v rámci svojho podnikania zmluvným poskytovateľom finančných služieb prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie na základe zmluvy na diaľku.

18. Podľa § 2 písm. d/ zákona č. 266/2005 Z. z. spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej sa výlučne na osobnú spotrebu poskytujú finančné služby na základe zmluvy na diaľku a ktorá pri jej uzatváraní a plnení nekoná v rámci svojho zamestnania, povolania alebo podnikania.

19. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

20. Podľa § 2 písm. a/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania

21. Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

22. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom

23. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

24. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

25. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

26. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

27. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka platného k prvému dňu omeškania, dlžníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

28. Podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. (v znení účinnom ku dňu omeškania) výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

23. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 01.11.2014 vznikol záväzkovo právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou, a to uzatvorením zmluvy č. 7144209 prostredníctvom diaľkovej komunikácie. Na základe uvedenej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej finančné prostriedky vo výške 1.000,- Eur, ktoré mala žalovaná splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 29,65 Eur (30,51 Eur s poistením). Z prehľadu splátok a úhrad mal súd za preukázané, že žalovaná z požičanej sumy uhradila právnenmu predchodcovi žalobcu 233,06 Eur. Nakoľko si žalovaná neplnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy uhradiť záväzok riadne a včas právny predchodca žalobcu listom zo dňa 28.09.2015 vyzval žalovanú k úhrade dlžných splátok v sume 77,14 Eur do 05.11.2015 s upozornením na možnosť zosplatenia. Vzhľadom k tomu, že žalovaná na výzvu nereagovala a dlžné splátky neuhradila, právny predchodca pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 19.11.2015.

24. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že účastníci uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 2 písm. a/, písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch (ako aj v zmysle § 2 písm. a/, písm. c/, písm. d/ zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri službách na diaľku), keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver v rámci svojho podnikania a žalovaná pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci podnikateľskej činnosti. Vzhľadom k tomu, že išlo o spotrebiteľský úver, uzatvorená zmluva musí okrem všeobecných náležitostí spĺňať aj osobitné náležitosti ustanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch (§9). Po preskúmaní uzatvorenej zmluvy však súd zistil, že táto neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru a o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/, písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

25. V zmluve je uvedená iba výška mesačnej splátky 29,65 Eur. Takéto určenie nemožno považovať za súladné s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko významom tohto ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, koľko z ktorej splátky, pripadá na istinu, úroky a iné poplatky poskytnutého úveru a mal tak možnosť vykonať výber medzi viacerými ponúknutými úverovými produktmi od viacerých dodávateľov. Zmyslom právnej úpravy bolo, aby spotrebiteľ pri rozhodovaní medzi viacerými úverovými produktmi mal možnosť zohľadniť aj tú skutočnosť, koľko z tej ktorej splátky pripadne na istinu, na úroky a iné poplatky. Nakoľko žalobca neuviedol spotrebiteľovi pri podpise zmluvy, koľko z každej mesačnej splátky bude použité na úhradu jednotlivých nárokov, nemožno takýto postup žalobcu považovať za súladný so zákonom o spotrebiteľských úveroch.

26. Na uvedenom nič nemení ani rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C 42/2015. V tejto súvislosti súd konštatuje, že Súdny dvor Európskej únie vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a nevyjadroval sa k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože

by sa jednalo o výklad contra legem. Na viac súd poukazuje aj na samotné znenie rozsudku Súdneho dvora vo veci C 42/15, podľa ktorého čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Článok 23 Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zákonnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je preto potrebné vyhodnotiť tiež v súlade s rozsudkom Súdneho dvora C 42/15 v tom zmysle, že jej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, a to bez pochybností. Len zo samotného uvedenia výšky splátky 29,65 Eur spotrebiteľovi nie je zrejmé, koľko má uhradiť na istinu úveru a koľko na odplatu veriteľa titulom úrokov z úveru a poplatkov za úver, a teda nemá ani možnosť skontrolovať, či veriteľ pri započítavaní splátky na istinu úveru, na úroky a poplatky nepostupuje svojvoľne. Neuvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v danom prípade jednoznačne môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu k článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov.

27. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co 71/2017, ktorý uviedol, že „v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Klára Bíróová) zo dňa 09.11.2015 v ods. 17 súd vyslovil, že Smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice, daný záver je však vzhľadom na napadnuté ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch neaplikovateľný, nakoľko v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo - zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam spotrebiteľskej zmluvy o úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je teda od požiadavky Smernice iná. Zákon o spotrebiteľských úveroch uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Slovenský zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec Smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie ako splátok istiny, tak aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. K výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutiami krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. Taktiež ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 bolo do súdnej praxe aplikované tak, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva nemala písomnú formu alebo síce písomnú formu mala, ale neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Tento výklad bol následne prevzatý do zákona § 11 novelou vykonanou zákonom č. 352/2012 Z. z. účinnou od 01.01.2013, čo potvrdzuje správnosť výkladu (v zhode s vôľou zákonodarcu) § 11 aj pred 01.01.2013. V danom prípade je tu zrejmý konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, je rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súd posúdi, či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu Smernice možno

jej ustanovenia aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. V takomto prípade musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu/cieľa Smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednať o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Okrem uvedeného výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.“

28. K otázke potreby členenia splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 05.09.2018, sp. zn. 11Co/200/2017, podľa ktorého „text zákona v aktuálnom znení je odlišný od textu Smernice (čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice rady 87/102/EHS), podľa ktorej zmluva o úvere uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne, avšak tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovne znenie zákona, v opačnom prípade by šlo o výklad contra legem (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22. februára 2018). Zámerom zákonodarcu (vyjadrenom aj v úvodnej časti dôvodovej správy) síce bolo transponovať smernicu v celom rozsahu a nepochybne nebolo aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ bolo v rozpore s článkom 10 ods.2 smernice (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017), avšak do „konfliktu“ sa zákon so smernicou dostal v dôsledku priznania vyššej ochrany spotrebiteľa stanovením požiadavky rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, aby spotrebiteľ mal vedomosť v akej výške bude platiť istinu (v akej časti splátky ju veriteľ započíta na zaplatenie istiny) a v akej výške na úroky a ostatné poplatky. Až rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti Kláre Bíróovej bolo konštatované, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Zámer zákonodarcu transponovať smernicu v celom rozsahu bol teda naplnený ale(zákonodarca) tak urobil nad rozsah smernice a až následne bol označeným rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie konštatovaný rozpor, ktorý aktuálne (zákonodarca) zosúladiť zákonom (zák. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), ktorým došlo i k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z. z. s účinnosťou od 1. mája 2018 (termín „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ sa nahrádza slovami „frekvenciu splátok“). Z porovnania prvotnej vnútroštátnej právnej úpravy tejto náležitosti zmluvy zákonom č. 258/2001 Z. z. so súčasnou právnou úpravou zákonom č. 129/2010 Z. z., vyplýva jej totožná formulácia (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), ktorou zákonodarca v dôvodovej správe k zákonu č. 568/2007 Z. z., ktorým sa zmenilo aj ustanovenie § 4 ods.2 a 3 zákona č. 258/2001 Z. z., vyjadril (po prvý krát) zámer zvýšiť informovanosť spotrebiteľa úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne tak, že spotrebiteľ musí byť informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti splácať istinu, úroky a iné poplatky, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto nemožno preklenúť výkladom, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ len spresňuje, čo splátka zahrňuje (porov. iný záver uznesenie NSSR sp. zn. 3Cdo 146/2017 bod 26, 25). Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z., ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež poplatkom, čo je dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (rozsudok NS SR sp. zn. 7 Cdo 128/2016 z 29. novembra 2017). Novelou (zákonom č. 568/2007 Z. z.) bol doplnený nový odsek 2 § 566 OZ. Táto úprava určuje, v akom poradí treba započítať čiastočné plnenie. Pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa započíta najprv plnenie na istinu a až potom na úroky. Toto poradie môže zmeniť len dlžník (nie veriteľ). Spotrebiteľ ako dlžník by mal byť informovaný (mať vedomosť) požadovanou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aká časť splátky bude použitá na istinu, aká na úroky a ďalšie poplatky (príp. pravidlá tejto zmeny), aby sa mohol rozhodnúť či zmluvu uzavrie a aby veriteľ svojvoľne nepriradoval plnenie spotrebiteľa i určoval aká časť sa použije na splácanie istiny, aká na splátky úrokov a poplatkov, prípadne podľa úpravy obchodného práva (§ 330 ods. 2 Obch. z.) Uvedené nie je spôsobilá nahradiť vyžiadaná amortizačná

tabuľka (viď článok „Prečo rozsudok SD EÚ vo veci C 42/2015 nie je spôsobilý zmeniť rozhodovaciu prax všeobecných súdov“). Eurokonformným výkladom by tak nebolo možné preklenúť nutnosť legislatívnej zmeny náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

29. Rovnako z úverovej zmluvy nie je možné zistiť ani údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch), ktorú náležitosť nemožno stotožňovať s počtom splátok uvedených v zmluve. Význam uvedeného ustanovenia spočíva vo vedomosti spotrebiteľa o hraničnom termíne dokedy musí úver uhradiť už pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a tak posúdiť, či je vôbec spôsobilý v takom časovom horizonte úver splatiť. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k tomuto záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Pokiaľ je v zmluve uvedená len formulácia konečnej splatnosti úveru v znení „10/2019“ takéto znenie súd nepovažuje za súladné s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Neurčité ustanovenie konečnej splatnosti úveru má ten istý účinok, ako keby zmluva uvedenú náležitosť neobsahovala.

30. V tomto smere súd poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 zo dňa 29.01.2016, podľa ktorého údaj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je možné odvodzovať od termínov jednotlivých splátok, od počtu dní od uzavretia zmluvy a počtu splátok, spotrebiteľ musí pri danej forme spotrebiteľského úveru už na prvý pohľad bez akýchkoľvek matematických operácií presne vedieť, kedy, ktorým dňom dôjde ku konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Obdobne podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/311/2013 zo dňa 08.09.2014, pokiaľ ide o konečnú splatnosť úveru, tá musí byť presne určená, teda konkrétnym dátumom splatnosti (napr. 15.03.2010).

31. Vzhľadom k tomu, že uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, keď absentuje údaj o dobre trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti a údaj o výške mesačnej splátky istiny, úrokov a iných poplatkov a údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, podľa § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. f/, písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi vzniklo právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, bez úrokov, poplatkov, zmluvných pokút, upomienok. V konaní bolo nesporne preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1.000,- Eur, pričom z prehľadu splátok a úhrad mal súd za preukázané, že žalovaná z uvedenej sumy uhradila do podania žaloby 233,06 Eur. Na istine teda ostala nesplatená suma 793,61 Eur. Na základe čiastočného späťvzatia žaloby v časti istiny 20,14 Eur zo strany žalobcu v dôsledku úhrady žalovanej tak napokon na istine zostala nesplatená suma 773,47 Eur, v ktorej časti považoval súd žalobu za dôvodnú a žalovanú zaviazal na zaplatenie tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

32. Na záver súd konštatuje, že v konaní nebolo preukázané, že medzi stranami došlo k dohode na (dobrovoľnom) poistení úveru. Žalobca nijako súdu nepreukázal, či skutočne došlo k dojednaniu poistenia a nepredložil súdu žiaden doklad preukazujúci vznik poistenia. Súd je toho názoru, že poistenie tak, ako bolo v úverovej zmluve dojednané, nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalovaná ako klient svojim podpisom mala súhlasiť s poistením schopnosti splácať splátky, ktoré poistenie vzniklo na základe Rámcovej zmluvy o poistení uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a poisťovňou Cardif Slovakia, a.s. Uvedenie údajov o prijatí súboru poistenia tak, ako bolo uvedené v predmetnej zmluve bolo už súčasťou vopred pripravenej zmluvy a za takého stavu možno potom s najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že žalovaná sa pre poistenie nerozhodla po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, resp. vzniku poistnej udalosti, ale že prijatie už vopred naformulovaného poistenia bolo jednou z podmienok uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy. Takto mala žalovanej vzniknúť povinnosť platiť v rámci príslušnej dojednanej splátky aj časť predstavujúcu poistenie. Pri tomto dojednaní mal súd za to, že ide o dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, odporujúce dobrým mravom, a toto dojednanie tak posúdil v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka ako neplatné.

33. Nakoľko sa žalovaná dostala s plnením peňažného dlhu do omeškania, súd ju zaviazal aj k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 793,61 Eur od 05.12.2015 do 25.01.2019 a následne

úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 773,47 Eur od 26.01.2019 do zaplatenia. Priznaná výška úrokov z omeškania je v súlade s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. - k uplatnenému dňu omeškania bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,05 % + 5 percentuálnych bodov.

34. Pokiaľ ide o povolené splátky, súd dospel k záveru, že s ohľadom na žiadosť žalovanej o povolenie splácať dlh v splátkach, skutočnosť, že bola na rodičovskej dovolenke a v súčasnosti jej príjem zo zamestnania neumožňuje uhradiť dlžnú sumu jednorazovo, je vhodné umožniť žalovanej splácať uvedený dlh voči žalobcovi v splátkach, a preto ju zaviazal na zaplatenie dlhu v splátkach po 20,10 Eur mesačne vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie čo len jednej zo splátok bude mať za následok splatnosť celého plnenia. Súd pritom prihliadol aj na súhlas žalovaného s postupným splácaním žalovanej pohľadávky doručenej súdu dňa 11.02.2019.

35. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo. Žalobca žiadal uložiť povinnosť žalovanej zaplatiť mu sumu 1.026,67 Eur spolu s príslušenstvom. Súd priznal žalobcovi sumu 773,47 Eur s príslušenstvom a v časti 20,14 Eur, v ktorej žalobca zobral žalobu späť, zavinenie na zastavení konania bolo spôsobené žalovanou, ktorá po podaní žaloby uhradila žalovanú pohľadávku. Súd zavinenie žalovanej posúdil ako úspech žalobcu v konaní. Úspech žalobcu v pomere k žalovanej pohľadávke teda činí 77,30 % (793,61 Eur z 1.026,67 Eur). Úspech žalovanej v pomere k žalovanej pohľadávke potom činí 22,70 % (233,06 Eur z 1.026,67 Eur). Odrátaním úspechu žalovanej od úspechu žalobcu vyjde čistý úspech žalobcu v pomere 54,60 %. Súd preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,60 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava IV, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie.